Napsal uživatel Michal Pravec
Neděle, 01 Duben 2001 01:00

Dnes nebudu představovat nikoho z interpretů působících na pomyslné pomezní lajně. Mám chuť vám totiž napsat své pocity a úvahy ohledně objevování či poznávání nových kapel a hudebních směrů. Nedávno jsem visel na našem FOLKchatu a zeptal se do pléna, koho by mně doporučili k poslechu ze zajímavých folkrockových kapel. Bohužel jsem od dotazovaných dostal pouze jednu odpověď, a to AG FLEK. Ach, jen jedna jediná kapela? A ještě k tomu tak notoricky známá! Ne že by mně to nedalo spát, ale přesto mě ten tristní výsledek donutil zapřemýšlet . No a z toho zahřívání závitů vznikla tato malá úvaha, která s rubrikou Na pomezí přímo souvisí.

Člověku se nechce věřit tomu, co jej občas napadá. Folkový posluchač je podle mého trochu pohodlný a konzervativní. Různé ankety o FC žánru mě v tom utvrzují, že hudební rozhled posluchačů je nevelký a zájem něco nového poslouchat či zjišťovat, jak se hraje folk např. v cizině nebo co se děje v jiných žánrech např. v popu, jazzu či rocku, je malý. Často si vystačí pouze s českou "akustickokytarovou" tvorbou. Krátce - chybí hudební rozhled mimo folk.

Mnozí můžou namítnout, že to není pravda. Poslouchají rádia a z nich se valí jen střední proud a rocková hudba. Takže přehled o okolních žánrech mají a není o co stát. Folk je však pro ně o poznání důvěrnější, upřímnější, lepší a v neposlední řadě, je "náš" (pojem pod kterým se skrývá hodně významů a všechny mám na mysli).

Bohužel v tomhle má folkař pravdu. V rádiích či televizi hrají skutečně většinou žánrovou škváru, a tak není o co stát . Tyto pocity a názory jsou mi blízké, znám je na vlastní kůži. Ještě donedávna jsem se s nim ztotožňoval. Prožil jsem dlouhou dobu ve folkové zvukové izolaci a nechtěl jsem poslouchat nic jiného. Musím ovšem uznat, že přes všechnu tu krátkozrakost to mělo své výhody. Dodnes díky této specializaci jsem tzv. "in". Mám docela slušný přehled o folkové scéně, naučil jsem se hrát na kytaru spoustu písní, objevil v sobě touhu zpívat a jammovat s přáteli.

Přes tato pozitiva se však nejde zavřít před světem. Podle mne to vede k posluchačskému zakrnění. Když jsem se postupně dostával k americkému folku - ke kapelám a písničkářům jako CSNaY, P.Simon a A.Garfunkel později i k americké moderní country - G.Brooks A.Jackson, BG - New Grass Revival žasnul jsem, jak jsou jejich písničky skvělé a jací jsou to muzikanti. Po této zkušenosti jsem začal opouštět bezpečnou schránku folku a vydával jsem se hledat a objevovat muziku mému uchu a srdci blízkou.

Vím, že ve mně vždy zůstane pořádný kus folkaře - silná melodie, dobrý nosný text, velké zastoupení akustických nástrojů a spíše hudba poklidná . Naopak na druhém břehu té hudební nabídky hledám to, co občas v českém folku postrádám - veselost, odvážnost v přístupu a pojetí písně, jiné vlivy, větší výrazovost ve zpěvu či v celém projevu muzikantů.

Tato touha mě přivedla ke světově známým jménům, která asi všichni dobře znáte E.Clapton, S.Vega, Dire Straits, Jethro Tull, R.E.M., M.Oldfield atd, a ti byli mými dalšími svůdníky do jiných žánrů.

Zpočátku jsem se ocitnul na tvrdém rockovém poli - Deep Purple, Yes, Whitesnake, Uriah Heep, Santana, odkud jsem přestoupil do folkrockového klidu M.Prokop, L. Pospíšil, Marsyas, Bílá Nemoc, zažil si bluesové opojení J.Mayall, B.B.King, J.Winter, jež přešlo do popového nádechu Ké, Rembrands, Corrs, Anna K, Chinaski, Sting od kterého jsem přeběhl ke snivé a uklidňující esoterické a world music Dead can Dance, J.M.Jarre, Enya, Clannad, abych se nakonec vrátil opět k folku a akutické hudbě T.Chapman, Jewel, J. Bílý, Javory, Hradišťan.

Ten výčet není samozřejmě úplný (musel by být tak 10x větší) a nešlo mi ani tak o jména, jako spíše poukázat na cestu, jakýsi pomyslný kruh, který jsem si při hudebním cestování prodělal. Navrátil jsem se přirozeně zpět odkud jsem vyšel (k folku) , ale mnohem mnohem bohatší.

Pokaždé, když jsem něčemu propadnul, prožíval jsem to hudební objevování jako velké dobrodružství. Dnes už jsem trochu vystřízlivěl a z těch nabízených škatulek si vybírám jako v samoobsluze. Mám svou představu o muzice, tj. jak by měla vypadat, a dokážu ocenit kvalitu a podstatně více si tu muziku užít.

Chtěl jsem na tomto místě napsat, že se už nestává, abych na něčem "uletěl" jako dřív, ale není to pravda. Poslední dobou mám slabost pro jazzové saxofonisty.

Proč to vůbec vyprávím? Chtěl jsem vám jen vzkázat: OBJEVUJTE!!! OBJEVUJTE!!! OBJEVUJTE!!!.

A objevujte tam, kam by vás zdravý rozum ani za nic nehnal. Nové věci, neznámé autory, ale i staré pardály, u kterých si připomeňte, proč vás ta muzika kdysi chytla. Uvidíte, že na ní najdete nové, dříve nepoznané kouzlo.

Nikdo vás nepředělá, vždycky se vrátíte tam, kde je vašemu srdíčku nejlépe, ale "dovolená v cizině" má svá tajemství a dobrodružství. Nechte se překvapit např. tím, že se folk dá skloubit nejen s naší lidovkou, ale i se soulem, funky či hiphopem, když je to uděláno s láskou a poctivým fortelem, může to znít i pro nás příjemně a zajímavě. Poznejte, že i v jiných žánrech dokážou muzikanti udělat písničku, která vás chytí za srdíčko a že to není jen výsada našeho folku.

Cílem mého článku a celé rubriky Na pomezí je nabídnout vám okénko k většímu rozhledu do krajiny plné dobré muziky. Nebojte se z něj podívat. Je tam sad plný jabloní a plodí! A až se příště zeptám na folkchatu na typ, ať mě příště zasypete názvy kapel, nad kterými já nebudu stačit žasnout, že je neznám, a budu toužit po tom, abych zase hezky "ulítnul" na nějakém pro mě zcela neznámém hudebním tripu.

Na závěr pár mých "úletových" typů:

- Uriah Heep - CD/ Demons and Wizard (1972) - krásný nápaditý melodický rock; nedá se to oposlouchat

- Wishbone Ash - CD/ Argus (1972) - prý patří mezi nejlepších 40 rockových desek - 2 sólové kytary - paráda - kolik kytaristů na tom asi vyrostlo

- Michal Prokop - CD/ Nic ve zlym, nic v dobrým (1985) - výborný folkrock a ty texty Pavla Šruta - hmm

- Ké - CD/ Iam ( ) (1996) nejpodobněji asi jako R.E.M., a přitom je to jiné

- Kenny G - CD/ Breathless (1992) - jemné jazzové pohlazení saxofonem

- YES - CD/ 90 125 (1983) - art rock s vokály jako "kráva"

- Robert Palmer - CD/ Rhythm a Blues (1999) opět skvělá deska pro vokální fajnšmekry

- Clannad - CD/ Lore (1996) klídek, kelťárna, pohoda

- Rolling Stones - CD/ Stripped (1995) akusticky zní Stouni líp než zapnutí do elektriky

- Dead Can Dance - CD/ AION (1990) - na chvíli do pralesa na skok do Persie a do snů